

JUDICI POPULAR CONTRA LA VIOLÈNCIA URBANÍSTICA

Entre totes farem decantar la balança

Dissabte 19 d'abril de 2008 a les 18h al Centre Cultural El Casino de Manresa hi haurà el Judici Popular contra la violència urbanística. A partir de l'anàlisi del que ha envoltat l'okupació de Can Cristu asseurem al banc de les acusades a diverses representants de la trama que fomenta la violència urbanística.

LA VIOLÈNCIA URBANÍSTICA ES REGEIX PER LA LLEI DEL MERCAT

Seguint la lògica del mercat, l'habitatge es converteix en un negoci més on mentre s'enriqueixen unes poques, les demés en patim les conseqüències. Tal com succeeix en els diversos àmbits de la vida social, com en el treball assalariat, on ens paguen una misèria pels beneficis que generem, o en el tracte amb el medi ambient, la destrucció del qual va més enllà de l'escàs reciclatge "ciutadà". I tot, emparat per la legislació de l'Estat, que defensa la propietat privada i el lliure mercat com a puntals de la societat.

Enmig d'aquesta situació malvivim entre necessitats creades de consum compulsiu i necessitats bàsiques que cada cop costen més de cobrir. Entre hipoteques econòmiques i alienació apàtica que ens converteix en individus passius.

I és tot això el que ens porta a la violència urbanística, que parteix de les lleis de l'Estat i està dirigida pel conglomerat del lobby immobiliari.

És a partir d'aquí que hi ha qui s'indigna i protesta per intentar transformar la realitat. En assemblees, manifestacions, accions, okupacions... Convertint-nos a través del sistema judicial i dels grans mitjans de comunicació en una "minoria criminal" als ulls de qui no vol analitzar el conflicte en profunditat.

QUI HI HA DARRERA LA VIOLÈNCIA URBANÍSTICA?

Lobby immobiliari

La trama entre bancs, caixes, promotores, constructores i immobiliàries, conforma els diversos agents del negoci privat, els que ens han portat a la situació insostenible de l'accés a l'habitatge. S'han inflat econòmicament a costa de les nostres hipoteques, dels nostres lloguers desorbitats, de les nostres necessitats.

Estat

Perdent el seu protagonisme en la direcció de la societat, està completament al servei d'aquests amos del mercat. La seva legislació possibilita els macro plans urbanístics que converteixen les nostres ciutats en espais moderns, artificials i tristos, sense vida social, on tot gira a l'entorn de la casa, el treball i la zona comercial.

Des dels ajuntaments veiem com es fomenta i es permeten les desigualtats que crea el negoci de l'habitatge i tot l'urbanisme en general.

Engranatge repressiu

Perquè tot estigui "al seu lloc" ens trobem amb les diverses eines que acusen, persegueixen, jutgen, i condemnen a tot aquella que intenta transformar aquest negoci i el seu marc legal.

Mitjans de comunicació

Servils portaveus de les grans empreses i dels respectius governs, s'encarreguen de reafirmar els seus interessos econòmics i de criminalitzar tota protesta, manipulant la "opinió general".

I PER QUÈ UN JUDICI POPULAR?

La política institucional és incapaç de fer front a aquesta problemàtica, entre altres coses, perquè se'n alimenta econòmicament, i perquè calen solucions profundes que haurien de passar per una transformació social incompatible amb els interessos de l'actual classe política.

Les classes socials víctimes de la problemàtica de l'habitatge des de la 'transició democràtica' estan sotmeses a un bombardeig ideològic constant que allunya la política de la participació col·lectiva.

A través del marketing del consumisme, amb el foment de l'individualisme i la competitivitat com a eines per a resoldre els problemes, amb l'emmirallament en el 'progrés econòmic' com a referent per situar-se en l'estatus social desitjat, i amb la desorientació organitzativa producte de la burocratització i institucionalització de les formes organitzatives tradicionals, s'ha anat consolidant el mur social que dificulta l'acció col·lectiva.

Paral·lelament, l'engranatge de la justícia institucional s'ha anat configurant a partir d'uns esquemes on sempre preval la defensa de la propietat privada, on s'individualitzen els conflictes aïllant-los de tota crítica de l'estructura social, on es mostra clarament la discriminació en relació als recursos econòmics.

En el cas dels conflictes en l'habitatge, els tribunals judicials són incapaços de protegir els interessos col·lectius, els interessos socials. Les lleis estan fetes per protegir els negocis i les propietats dels amos del mercat, les seves víctimes sols podem moure'ns buscant esclertes i contradiccions dins d'un sistema que sempre ens acaba condemnant.

Per això, quan optem per la protesta passem de ser víctimes a acusades. En el moment en que okupem un espai abandonat per simple necessitat d'un allotjament i per protestar contra un model que impedeix l'accés a un habitatge digne, passem a ser les acusades de vulnerar el dret a la propietat privada, som denunciades i vivim en primera persona tota aquesta injustícia del sistema judicial. L'espai okupat acaba sent desallotjat i pot continuar abandonat. Al final no hi té res a veure la necessitat social, res a veure el preu desmesurat del mercat immobiliari, res a veure els indicis descarats d'especulació, sols preval el dret a la propietat privada.

Davant d'aquesta situació creiem que és necessari repensar la problemàtica. És necessari replantejar-nos el model de l'habitatge i el model de societat. És necessari assenyalar els diferents agents que provoquen les injustícies i observar la seva actuació i els seus objectius. És necessari trobar un espai on les víctimes de tota aquesta violència urbanística puguem trobar-nos no només per compartir 'les penes', sinó per veure que hem de ser capaces de trobar vies col·lectives de solució del conflicte. És necessari replantejar el sistema judicial, experimentar amb pràctiques de judicis populars, on es vagin encaixant l'anàlisi i contextualització social, els paràmetres ètics i la participació col·lectiva. I anar assentant les bases d'un nou fer i un nou actuar, a partir de l'educació de la consciència, que reculli tota la ràbia contra la injustícia del sistema vigent, que reculli tota la força de la organització col·lectiva, tota la serenitat de les que ens movem per una convicció ben racional i tot el sentir i l'emotivitat de participar en el canvi de la societat.

HO PROVAREM, PER COMENÇAR...

Conscients de la dificultat d'assumir en un sol acte l'anàlisi, denúncia i condemna de tot l'entramat que produeix la violència urbanística, hem optat per partir d'un cas concret, l'okupació de Can Cristu, per anar analitzant pinzellades de la problemàtica de l'urbanisme i centrant-nos en l'accés a l'habitatge.

Aquest Judici Popular sols és un començament, és una primera pràctica de dotar de contingut teòric la protesta i la recerca de sortides al conflicte de la violència urbanística.

Hi haurà anàlisis globals i en abstracte i anàlisis més concrets, així com acusacions a diverses representants de les grans trames que envolten el mercat immobiliari.

Ens deixarem molts aspectes per analitzar, ens deixarem molta gent per acusar, ho sabem, i per això tot quedarà obert. No és un judici per tancar un conflicte, sinó més aviat per obrir-lo.

Esperem despertar consciències, esperem ser una contribució més a la canalització de la misèria i la ràbia acumulada front una violència urbanística que s'ha convertit en un element quotidià de la nostra societat. Esperem, si més no, deixar les coses clares i enfortir una base des d'on enfocar la lluita.

Tot i que molt probablement en sortiran culpables, no hi haurà sentències dictades. Jutjarem a empresaris, jutjarem a polítics, jutjarem als aparells repressius, jutjarem a mitjans de comunicació... Però sols per situar-los al seu lloc. A mesura que el moviment de protesta es vagi desenvolupant i transformant en moviment de resistència, en moviment de revolta, en revolució... aleshores els hi aniran arribant les sentències.

VIOLENCIA URBANÍSTICA:

“Si ets una pensionista víctima del mobbing immobiliari. Si no saps com pagar l'augment del lloguer. Si la hipoteca del teu pis et fa impossible arribar a final de mes. Si tens 25 anys i no pots marxar de casa dels teus pares. Si estàs en amenaça de desnonament per la pressió immobiliària. Si et desallotgen i condemnen per okupar un espai. Si t'amenacen, t'agredeixen, et precaritzen la vida per tenir una casa. Si fa temps que penses que tenir una casa on viure és un luxe per a privilegiats... Si ja no reconeixes la teva ciutat perquè sols hi ha oficines i centres comercials i museus molt moderns. Si ja no recordes que carrer significa lloc on passejar i plaça lloc on trobar-se. Si el centre de la teva ciutat s'ha convertit en un parc temàtic pastura de turistes càmera en mà. Si l'Administració et comunica la teva propera expropiació degut a un pla urbanístic del que res no saps, res no pots dir. Si vius en una ciutat saturada, cara, clonada, sobre la que no pots opinar, en la que no pots construir, decidir, ni utilitzar res sense pagar. Si fa temps que penses que una ciutat és simplement un lloc hostil on treballar, dormir, consumir...

Si et passa una d'aquestes coses o varies a la vegada, aleshores és que pateixes violència immobiliària i urbanística”.

(El cielo está enladrillado. Entre el mobbing y la violencia inmobiliaria y urbanística)